

Mağaradan Arşa-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (61.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in geleceğini haber verdiği Mehdi aleyhisselamın beklenmesi yerine bir umut ve Allah'ın izniyle de ümmetimiz namına bir yatırım olarak mağaradan Arş'a yükselmiş Ashab-ı Kehf'in bu asırdaki devamı ve onların izini sürenlerin kopyaları olarak bu ümmetin gençlerine bir teklifte bulunmuştuk.

Demıştik ki siz 'saray'larınızdan 'mağara'ya hicret edin, mağaradan da Allah'ın Arş'ına doğru yükselin. Kimileri -sanki vazifeleriymiş gibi- Mehdi aleyhisselamı bekleye dursun, biz inşallah ölünceye ve mezarda gelecek sevaplarımıza kadar ümmetimizin mağaralardan Arş'a yükselen gençlerini bekleyeceğiz.

Elbette gençlerimiz namazı, orucu, Kur'an okumayı biliyorlar. Bahtsızlıkları ise mağaraya doğru yürüyen örnekleri az görmekte olmalıdır. İskilipli Atıf'ı, Hasan el-Benna'yı ne yazık ki gözlerimizle göremedik. Ama o güzergâhın ilkelerini konuşarak, görmediğimiz hâlde görüyormuş gibi olacağımız hissiyatımızla ve Rabbimizin de lütfu ve keremiyle mağara yolculuğuna çıkabiliriz.

Bir nesil saraydan mağaraya, mağaradan Arş'a giden nesil olsun. Bunun için kuru bir temenni ve boş beklenti yerine saray-mağara-Arş güzergâhı fiilen nasıl gerçekleşir diye plan-proje sadedinde tekliflerde bulunmak istiyoruz.

Kuralımız: Hayata ve İslamlaştırmak, Allah'ın rızasını kazanmaya vesile kılmak istediğiniz hayatınıza kuşbakışı bakacaksınız. Hayatı, dünyayı, İslam'ı ve geleceğini kuşbakışı izleyemeyenler kesinlikle saraydan çıkamayacakları ve mağaraya doğru yürüyemeyecekleri gibi, huşu içinde bir namaz kılmayı dahi beceremeyebilirler.

Kuşbakışı bakmak nedir peki? Baştan sona kadar görebilmektir. Baktığında çalışma alanını bütünüyle görebilmektir. Kuşun gözü küçüktür ama bütün vadiyi görür.

Yalnızca size verilen dinî-tarihî bilgilerle ve doğup büyüdüğünüz yaşa kadar olan dönemle ilgili değerlendirmeler ve bunların fırsatlarını veren araçlarla değil, Allah'ın gördüğü gibi görmeye çalışmalı, Peygamber aleyhisselamın haber verdiği gibi anlamalısınız. En azından Efendimiz aleyhisselamın gününden bugüne ve bugünden sonraya kadar bakabilerseniz terk edebilirsiniz sarayınızı.

Ashab-ı Kehf, Roma imparatoruna karşı ayağa kalkıp "Sen kim oluyorsun göklerin Rabbine karşı!" derken; ölümden korksalar ve diploma endişeleri, işsiz kalacaklarına dair bir düşünceleri olsaydı dik durup böyle konuşamazlardı. Allah'a tevekkül ettiler, geçmişin de geleceğin de Allah'ın olduğunu bildiler. Bu bilgiyle bütün dünya gözlerinin önünde bir kibrit çöpü kadar değersiz kaldı. Böylece ölüm onlar için sıfırlandı. Dolayısıyla maddî gelecek diye bir endişeleri de kalmadı.

Kalktılar, Kur'an'ın bize örnek gösterdiği delikanlıca sözleri söyleyebildiler. Eğer sen düşününü düşünüyor ve çocuğunu sünnet ettireceğin günlerin hayaliyle kavruluyor, bir günlük neşeyi gözünün önünde koca bir dağ gibi tutuyorsan çıkıp Roma imparatorunun karşısında hakkı haykırmayı bırak bir kenara, eşine-çocuğuna karşı da konuşamaz, kekeme olursun.

Çünkü senin gözünde, Allah için hiçbir değeri olmayan basit şeyler dahi dağlar gibi kocaman olmuştur. Allah'ın nazarında hiçbir değeri olmayan şeyler, insanların gözünde çok değerli olduğu için Allah'a kulluğa engeldirler.

Bu bakışı gerçekleştirebilen delikanlı genç; medyadan korkmaz, haber bombardımanı onu çökertmez, fakirlik endişesi olmaz ve kâğıt parçalarına tapınan zavallı bir Müslüman da olmaz o. Mesele, kim gibi gördüğümüz meselesidir. İneğin ve koyunun gözü kocamandır ama önünü zor görür. Gözü çok daha küçük olan serçe ise kuşbakışı görebildiği için görebilir çok daha büyük yerleri.

Eğer biz dinimizi kendi penceremizden görüp de anlamaya kalkışırsak din bile kurtarmaz bizi. Hamza, Yasir ve Sümeyye -radiyallahu anhum- ile aramızdaki temel fark budur. Resûlullah aleyhisselam bize de cennetlerden söz ediyor ve Kur'an bize de şehitlere verilecek nimetlerden bahsediyor, onlara da etti. Ama görüyoruz ki onlar Kur'an'ı ve Resûlullah'ı dinlediklerinde şehitlik, hasretini çektikleri şeye dönüşüyordu. Biz ise çalışıp emeklilikten sonra kazara kanser olduğumuzu duyarsak doktordan, anca o zaman 'iyi bir şehitlik' isteriz Allah'tan. Nasıl olsa öleceğim, bari şehit olup da gideyim cennete...

Çünkü tıbbın, coğrafyanın, mühendisliğin, kapitalizmin, liberalizmin, beton apartmanların penceresidir baktığımız. Hamzalar, Sümeyyeler, Yasirler, Musablar ise Levh-i Mahfuz'un penceresinden bakmışlar ve kendilerini cennette hurilerle dolaşırken görmüşlerdi. Bundan sonra da kılıçlar boyunlarına uzandığında tereddüt etmediler. Haram bin Milhan radiyallahu anh, mızrak sırtından girdiğinde, "Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki kazandım!" diye bu sebeple bağırdı.

Günlük hayatımız ve müstakbel endişelerimizin penceresinden baktığımız sürece hayata, Allah'ın bize gösterdiklerini göremeyiz ve kısır bir döngüde kalırız.

Belki camiye gideriz, Afrika'daki Müslüman kardeşlerimize koliler göndeririz ama hiçbir zaman Musab, Hamza, Sümeyye, Ali, Ömer -radiyallahu anhum- gözümüzün önünde ve taklit etmek için çırpındığımız örnekler olamayacaktır; imrenip kıskandığımız kimseler olur belki ama taklit etmek istediklerimiz değil.

Ashab-ı Kehf'in başardığı ilk şey buydu: Saraydan değil Allah'ın Levh-i Mahfuz'undan görmek hayatı.

Kâfirlerin bir Müslüman toprağını işgalini de bu kuşbakışıyla, Allah'ın Arş'ından gördüğü gibi görmek gerekiyor. Bir zalimin başına, Müslümanlar'ı kahrettiği hâlde bütün dünyayı niye yıkıyor Allah Teâlâ ve biz niye çırpınıyoruz bunun için? Çünkü biz bakınca sadece Suriye veya Irak'ı görüyoruz. Allah görürken, on binlerce sene önce yarattığı dünyada birkaç seneliğine işgal edilmiş İslam toprağını görüyor. Bu ise koca bir filmde tek bir sahne bile değildir.

Allah'ın mülkünde ona secde edenlerin sayısı itibariyle, her gün bin kişi de ölse rakama gelmeyecek bir basitliktir bu. Böyle olduğu için de o büyük güne ertelemektedir hesabı.

Biz ise hayatı seksen senelik sınırlı daire içinde görmeye çalıştığımız, kuşbakışı değil dana gözüyle görmemiz, sömürülmüş beyinler taşımamız sebebiyle hayatımızda yer alan her şey işkencemize dönüşebiliyor ve İslam'dan da ahiret geleceğimizden de umutsuz bırakabiliyor bizi.

Böyle olamamak, yani hayatı Arş'tan bakar gibi görememenin sonucu ya çıldırmak ya da gençliği heba etmektir. Ümmetin beklediği olmak varken saraylarda sürünüp kalmaktır.

Kardeşlerim,

Buharî (3606) ve Müslim'in (1847) rivayetiyle -ki bu iki kaynakta yer alması, bizim hadisin gerçekliği üzerinde en ufak bir şüphemiz olmaması anlamına gelir- Huzeyfe radiyallahu anhin Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemele bir konuşmasından ibaret hadis-i şerifte görürüz ki Efendimiz aleyhisselam, ashab-ı kiramı ayrıntılar üzerinden değil temel prensiplerle hazırlamıştır. Biz de ashab-ı kiramın gittiği yoldan

gitmek ve kazandığını kazanmak istiyorsak, zaten Ashab-ı Kehf de ashab-ı kiramdan önceki örnek ise, bu hadisi çalışma planımızın başına koymalıyız.

Resûlullah aleyhisselam, kervan nereye giderse gitsin, mümine her an hazır olmasını öğütlemiştir. Genç bir sahabe olan Huzeyfe radiyallahu anha Efendimiz'in ne öğütlediği ve Huzeyfe'nin ne anladığını hadisi şerif üzerinden takip edelim:

"İnsanlar Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem, zaman içinde meydana gelecek hayırlı işleri sorarlardı. Ben ise içine düşmek korkusuyla, meydana gelecek şerli olayları sorardım. Dedim ki: Ey Allah'ın Resûlü, bizler Müslüman olmadan önce cehalet ve şer içindeydik. Allah bize bu hayrı (İslam'ı) gönderdi. Bundan sonra şer var mıdır?"

Yani İslam'ın devleti kurulmuş, Medine'de işler yoluna konmuş. Bunu başardıktan sonra cahiliye ve küfür, insanların başına bir daha bela olabilir mi?

"Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem, 'evet, vardır' buyurdu. Ben de o şerden sonra bir hayır ve iyilik var mıdır diye sordum."

Yani sonuna kadar öyle mi devam edecek yoksa biz yeniden gelecek miyiz?

"Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki, evet, bir hayır ve iyilik vardır fakat onun için de duman vardır."

O şerli durumdan sonra İslam tekrar gelecek ama bir 'dumanlanma' da olacak. Nedir bu dumanlanma? Medine'deki Ebu Bekir ve Ömer kalitesinin saflığının olmaması.

"Ben, onun dumanı nedir, diye sordum. Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: 'O topluluk, insanları benim sünnetim dışında idare edeceklerdir. Sen onların bazı hareketlerinin dine uygun, bazılarının ise muhalif olduğunu görürsün.' Ben dedim ki: 'Bu hayırdan sonra şer gelecek mi?' Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: Evet, şer tekrar gelecek. Cehennem kapısına çağırılan davetçiler olacak, her kim onlara icabet ederse onu cehenneme atacaklar."

'Cehenneme davet eden', Müslüman'a Batı medeniyetini övmek demektir. 'Şeriat düşmanı Müslüman' yetiştirmektir. Kadını Kur'an'ın ve Peygamber'in ezdiğini söyleyip tesettürlü olduğunu zannettiği hâlde Allah düşmanı olarak yetiştirmektir. Camide namaz kılıp Kadir gecesinde dua ederken bile Allah'ın onu 'şeriatçıların şerrinden' korumasını dileyen adam demektir.

"Ben dedim ki: 'Ey Allah'ın Resûlü, kim bu cehenneme çağıracak davetçiler?' Şöyle buyurdu: Onlar bizim milletimizden olan ve bizim dilimizle konuşan insanlardır."

Yani içimizden büyümüş bir mantar tehlikesinden söz ediyor Efendimiz aleyhisselam.

"Ben dedim ki: 'Ey Allah'ın Resûlü, şayet o zamana ulaşırsam bana ne yapmamı emredersin?' Allah Resûlü aleyhisselam şöyle buyurdu: 'Müslümanlar'ın cemaatinden ayrılma ve onların -siyasî- imamlarına itaat et.' Ben dedim ki: 'Şayet Müslümanlar'ın bir cemaati ve imamı olmazsa ne yapayım?' Buyurdu ki: O zaman o grupların hepsinden ayrıl ve azı dişleriyle bir ağacın köklerine sarıl. Bu durum senin ölümüne kadar da olsa sen bu hâl üzere devam et."

Yani parçalanmış Müslümanlar'dan olma. Siyaseten bir araya gelememiş Müslümanlar'dan olma. Küfrün karşısında tek millet olamıyorsa Müslümanlar, bir vadiye çekil ve bir ağacın köklerini yiyerek yaşama pahasına da olsa o gruplardan birine girme.

Genç kız ve delikanlı! Ümmet-i Muhammed'in ol! Bir grubun-kliğin-yazarın-hocanın-aydının-vakfın... senin kaymağını yediği bir mantıkta olduğun sürece Huzeyfe radiyallahu anhanın korktuğu tehlike senin üzerinde gerçekleşiyor demektir. Senin varlığın, ümmetini kaldırmalıdır –vakfını değil.

Kuşbakışı bakabilen gözlerin sahibi bir genç olarak senin varlığın ümmet-i Muhammed'e prestij katmıyor ve tam aksine ümmet yerine ümmetten geçinen bir isim sömürüyorsa senin hayatını, bu demektir ki sen Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in ikazını anlamadın ve hâlâ saraydasın, mağarada değil.

Bu elbette Müslümanlar'ın vakfı-derneği-tarikatı olmaz ve hocalar da etrafında insan toplamasın demek değildir. Şudur: Camiler, Kâbe'ye yönelik olduğu sürece camidirler. İstanbul'da bir camide namaz kılıyor olmamız, Kâbe'ye gidemediğimiz için onun yönünde ve şubesi niteliğindeki bir yerde namaz kılmamız anlamına gelir. Ama bir imam kendi camisinin Mescid-i Haram'dan daha değerli olduğunu söylerse biz o camide namaz kılabilir miyiz artık –Kâbe'yle yer değiştirmiş bir camide?

Bir müminin on senedir bulunduğu grup içerisinde, o gruba kattıkları ve İslam'a kattıkları arasındaki oranlamayı da yapması ve bilmesi gereklidir. O grubun kendini nereye konumlandığı önemlidir. İslam saldırı altındayken verdiği refleksleriyle o gruba saldırıldığı zamanki refleksleri çok önemlidir.

Müslümanlar sokaklarda süründürülürken siyaseten ve dikkat çekmemek için bu duruma karşı olduğunu bile söyleyemediği hâlde, tesadüfen kendisi suçluysen yakalandığında dünya yıkılıyor gibi feryat eden birinin düştüğü vaziyetten anlam çıkarılmalıdır. Bu kişinin suyu ümmetin barajına mı kendi havuzuna mı akmaktadır, bu önemlidir.

Kıymetli kardeşlerim,

Kuşbakışı görebilmemizi sağlayacak dört önemli kriter var.

Bir: Bu dünyada insanın ve coğrafyanın hayatı, sünnetullah dediğimiz kanunlar üzerinden yürüyor. Sünnetullahın en cazip örneği şudur: Allah Teâlâ, İbrahim aleyhisselamı 'halil' (dost) olarak seçti, soyundan Muhammed aleyhisselamı getirerek şereflendirdi onu. Ona peygamberlik verdi.

Ama Nemrut'u da karşısına çıkardı. Çünkü sünnetullah bunu gerektiriyor. Allah'a uçarak gitmek yok, Nemrut'u aşarak gitmek var. Sünnetullah budur.

Yağmuru Allah gönderiyor. Ama koyduğu kanun var: Denizler-derelerdeki sular buharlaşıp bulut olacak, bulutlardan yağmur olarak inecek. Fidan veya çekirdek toprağa ekilecek, ağaç oradan büyüyecek. Erkek ve kadın nikâhlanıp bir araya gelecekler, yeni bir insan yaratılacak. Bunlar sünnetullahtandır.

Böyle değil de her sene birdenbire bir milyar insan yaratmayı dileyseydi Allah için zor değildi bu. Ama kanun (sünnetullah) koydu: Anne-baba birleşirse çocuk doğacak.

Dolayısıyla Allah, kudretini ve hükümlerini sünnetullah ile uygulamaktadır. Ashab-ı Kehf'in üç yüz yıl uyutup sonra da dirilteceğini onlar yaratılmadan belki milyon sene önce kaderlerine yazmıştı. Ama bir kanun maddesine bağlı olarak: Onlar delikanlılık gösterip Roma imparatorunu fareye çevirirlerse.

Allah, kullarına mucize ve keramet göstertir. Ama kulların bu mucize ve kerameti beklemeye hakları yoktur. Zaten Ashab-ı Kehf de mağarada bir mucize görebilmek için yapmamışlardı o kahramanca eylemi. Yapsalardı mucize olmazdı zaten; çünkü niyete riya karışmış olurdu.

Allah neden cenneti herkese vaat ettiği hâlde ibadet kalitesiyle büyümüş gençlere Arş'ın gölgesini vaat etmektedir? Niye genç olana bu özellik? Çünkü seksen yaşında bir ninenin kuaföre gitmesinin zaten anlamı yok. Veya seksen yaşında bir dedenin hacca gitmekten başka çaresi yok. Taptaze hayatı olan bir delikanlının Allah'ın önünde delikanlılık göstermesi ise farklıdır. Genç bir kızın da 'nine gibi görünüyorsun' ithamına karşı, ne gibi görüldüğünün değil Allah'ın onu ne gibi gördüğünün önemli olduğunu söylediği kaliteyi sergilemesidir zor olan.

Allah'ın vaadi bunları becerebilene dir. Dağ yolundan mağaraya yürümek kolay değil. O tırmanış ve kayaları tırnaklarınla tutuş var ya, sünnetullah odur.

İki: Dini, dünyayı, mevcudu ve geleceği aynı masadan incelemek lazım. Dinin naslarını -mesela Huzeyfe radiyallahu anhin hadisini- okuyorsun, heyecanlanıyor ve yola koyuluyorsun. Dur bir dakika. Nere-ne zaman gidiyorsun ve hangi arkadaşlasın?

Senin masanda din, dünya, bugün ve gelecek bir arada durmalıdır. Bakarken yalnızca Huzeyfe hadisine bakamazsın. Öyle yaparsan şeytan da seni sözgelimi yalnızca namaz kılmakla oyalayabilir; İsrailoğulları'na yaptığı gibi. Sen bugün nerede olduğunu ve Allah'ın seni nerede görmek istediğini ve nerede bulunmanın ümmetin için daha hayırlı olacağını, yirmi sene sonra da dünyanın nereye gideceğini bilmelisin, tefekkür ve istişareyle.

Kuşbakışı görüş, bir dürbünle sabit noktaya bakmak değildir, ufukları görebilmektir aynı zamanda. Pek çok genç kardeşimizin bir terör örgütüne kapılıp gençliğini harap ederek ümmetin umudunu çürütmesi bu kısır bakış yüzündendir. Sorduğunda da Allah'ın kitabı ve Peygamber'in sünnetiyle yapıyordur her şeyi. Allah'ın rızasını kazanmak için cuma namazı kılmamak gibi.

Tecrübe azlığı, para kazanırken olduğu gibi cenneti kazanırken de eksi puandır.

Üç: Bütün bu büyük ufuk ve saraylardan mağaralara, oradan da Arş'a yürüyüş heyecanımız ruh terbiyemiz eksik olduğunda hedefine asla ulaşmaz. Ruh terbiyesi de ibadet ve ahlaktır. Sabah namazı sorunu yaşamamak gerekiyor bunun için. Dili-eli-gözü ile insanlara zarar veren biri olmamak gerekiyor. Ahlak sorunu, mağarada hayat hakkı tanımıyor insana.

Böyle bir davayı özümsemiş gençlere yakıştıramadığımız için belki söylenmemesi gerekiyor ama haramlarla iç içeyken de Arş'ın gölgesi ve mağara çok uçuk hedeflerdir. Buna 'ahlak sorunu' diyelim.

Ashab-ı Kehf, sarayı terk ettiklerinde hırsızlıkla itham edilmediler; dava adamlığıyla itham edildiler. Sarayda yolsuzlukları olduğu için kaçtıkları söylenemedi. Mümin gençler de ibadet ve ahlakta tutturdıkları kalite sayesinde, tırmanamadıkları yokuşlarda meleklerin onlara güç olmasını sağlamalıdır.

Dört: Mağaraya pusulasız gidilmez. Pusula nedir?

Birbirini izleyen üç şeydir pusula: Kur'an, sünnet, sevad-ı azam (ümmetin kitlesel yürüyüşü).

Bu üçünden biri dışlandığında pusula çalışmaz. Kur'an Müslümanı olmak zorundayız; sünnet Müslümanı ve sevad-ı azamdan bir Müslüman olmak zorunluluğumuz gibi.

Bunun en çarpıcı örneği ashab-ı kiramdır. Biz ashab-ı kirama dair bir şey söylerken, yüz binden fazla olan bu kitlenin peşinden gittiğimizi söylüyoruz. Örneklerde görüyoruz ki bir sahabe, şeytana uyup alkol alabiliyordu. Hırsızlık sebebiyle kolu kesilen sahabe var. Biz sahabe-i kiramın peşinden gidenler olarak kendimize bu örnekleri alıp alkolü helal kılmıyoruz. Çünkü ashab-ı kiramın kitlesel yürüyüşünü benimsiyoruz, arada parazit olabilecek tavırlar hiç önemli değildir bizler için ve tarihin derinlikleriyle Allah'ın hesabına havale edilmişlerdir.

Bin dört yüz senelik genel akış güzergâhının dışında kalmış ufak bir akıma kapılamayız. Kapıldığımız zaman kervanın dışında kalmış oluruz.

Genç mümin, mağaraya doğru yol alırken birisinin onun gençlik ve heyecanından istifadeyle onu kullanıp kullanmadığını bilmek zorundadır. Aksi takdirde mağaraya gidiyorum derken tuzağa düşer. Ashab-ı kiram, tâbiin, Ebu Hanife ve emsali binlerce müçtehit, Allah'a yürüdüklerine bütün müminlerin

şahit olduğu nesiller ve insanlardır. Onların takviminde bulunmayan bir çalışma planıyla bugün Arş'a doğru yürüyüş yapılamaz. Bu marjinallik olur ve büyük konvoyun döküntülerine takılıp kalmaktır.

Ümmetimiz bin dört yüz yıldır bir yürüyüşte ve bu yürüyüşte dökülenler oldu. Haricîler, Mutezile, Batınîler, İsmailîler... Dökülmüşlerden birine takılıp kalmak başka, büyük konvoyla birlikte hareket etmek başka şeydir.

Bunun için diyoruz ki: Kur'an'la ve Resûlullah aleyhisselamla yürümek, ancak yürüyenlerin kitlesel akışı üzerinden gitmekle mümkündür.

Ümmetimizin on dört asırlık gidişatını yanlış-sapık-eksik bulmak, bugüne kadar gelmemiş bir İslam iddiasıdır. Yeni bir peygamber gelmedikçe de bunu kimse iddia edemez. Bugünden itibaren başlayan bir doğru, İslam için söz konusu olamaz. İslam o gün doğru başlamıştı, bugüne kadar da geldi. Gelirse kimse Kur'an ve Resûlullah bulamazdı.

Emaneti bugüne kadar getiren sevad-ı azamı yani ümmetimizin kitleselliğini çizgimiz edinmeli, bu çizgi üzerinden yürümeliyiz.

وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اٰجْمَعِيْنَ.

وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ.